

Sygn. akt XXIII Ga 2076/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Andrzej Kubica
Sędziowie:	SO Renata Puchalska (spr.) SO Monika Skalska
Protokolant:	Prot. sąd. Mariusz Bajsztok

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Syndyka masy upadłości (...) spółki akcyjnej
w upadłości likwidacyjnej we W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Ł. I
spółce komandytowej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 14 czerwca 2017 r., sygn. akt XV GC 1136/16

I. oddala apelację,

II. zasądza od Syndyka masy upadłości (...) spółki akcyjnej
w upadłości likwidacyjnej we W. na rzecz (...) spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółki komandytowej w W.
135 zł (sto trzydzieści pięć złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Monika Skalska	SSO Andrzej Kubica	SSO Renata Puchalska
--------------------	--------------------	----------------------

Sygn. akt XXIII Ga 2076/17

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 30 marca 2015 roku powód Syndyk Masy Upadłości (...) spółki akcyjnej w upadłości likwidacyjnej z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółki komandytowej z siedzibą w W. kwoty 1.259,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 31 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

Uzasadniając swoje stanowisko powód podniósł, iż dochodzi zapłaty za sprzedaż pozwanemu sprzętu AGD, zgodnie z wystawioną fakturą VAT nr (...) z dnia 22 października 2013 roku. Zamówiony towar został dostarczony pozwanemu, który nie uścił za niego wynagrodzenia.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 17 czerwca 2015 roku w sprawie o sygn. akt XV GNe 2404/15 powództwo zostało uwzględnione w całości.

Powyższy nakaz zapłaty utracił moc wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu w dniu 9 lipca 2015 roku przez pozwanego, który zaskarżył nakaz zapłaty w całości i domagał się zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu. W dalszej kolejności wskazał na bezzasadność roszczenia z uwagi na to, iż towar objęty wskazaną fakturą VAT nigdy nie został przez pozwanego odebrany. Pozwany nigdy nie uznał należności wskazanych w tejże fakturze, zaś sama okoliczność jej wystawienia (niepodpisanej przez osoby upoważnione w imieniu pozwanego) nie świadczy o zawarciu umów sprzedaży oraz wykonaniu świadczenia niepieniężnego przez powoda. Powód zatem nie udowodnił dochodzonego roszczenia zarówno co do zasady, jak też wysokości.

Postanowieniem z dnia 3 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie.

Do czasu zamknięcia rozprawy, strony podtrzymały swoje stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Wyrokiem z 14 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie w pkt I. oddalił powództwo, a w pkt II. stwierdził, że koszty procesu ponosi (...) Spółka Akcyjna we W., pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Strony pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych, na mocy których powód sprzedawał i dostarczał pozwanemu zamówiony wcześniej sprzęt AGD w zamian za wynagrodzenie, które każdorazowo było określane na fakturze VAT, zgodnie z cennikiem produktów wyprodukowanych przez stronę powodową.

Kierowca, który zjawiał się u pozwanego przekazywał dokumenty ze specyfikacją towaru dostarczonego i pozwany sprawdzał, czy ten towar jest zamówiony. Pozwany nie przyjmował towaru, którego nie zamówił. Po dostarczeniu sprzętu, towar był identyfikowany za pomocą zamówienia, które się generuje automatycznie w momencie, kiedy kierownik handlowy składa takie zamówienie. Numer zamówienia jest w większości umieszczany na dokumencie dostawy, jeżeli nie – towar jest wyszukiwany przez symbol producenta. Towar zostaje zaksięgowany, a dokumenty dostawy są przekazywane do kontroli rachunków w markecie pozwanego. Na poziomie magazynu wprowadzana jest tylko ilość towaru, magazynierze nie interesują się ceną towaru. Każdy towar przyjęty przez market jest księgowany, chyba że przykładowo jakiś towar ma inny kolor, wtedy pozostawiane jest to do wyjaśnienia. Towar, którego nie zamówiono, a przyjęto, jest księgowany dopiero wtedy, kiedy kierownik handlowy złoży na niego zamówienie. Przyjęcie towaru jest zaznaczone na dokumencie WZ pieczętką firmową wraz z podpisem pracownika, który to przyjmował. Każdy dostawca dostaje pokwitowanie przyjęcia, jeśli przywozi duży sprzęt typu AGD. W pozwanej spółce była prowadzona ewidencja dokumentów WZ przez pracowników kontroli rachunków.

W dniu 22 października 2013 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą we W. wystawiła na rzecz pozwanej spółki fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.024,00 zł netto (1.259,52 zł brutto) tytułem sprzedaży płyty elektrycznej z terminem zapłaty do dnia 30 grudnia 2013 roku. W treści pisma wskazano, iż faktura została wysłana – brak oznaczenia adresata. Faktura została podpisana jedynie przez sprzedającego. Numer zamówienia to: (...).

W dniu 22 października 2013 roku powód wydał również dyspozycję wydania z magazynu zamówienia nr (...). Jako miejsce dostawcy wskazano: (...) Sp. z o.o. (...) Sp. k., ul (...), (...)-(...) Ł.. W miejscu odbioru podpisał się (...).

Pismem z dnia 04 września 2014 roku powodowa spółka wezwała (...) Sp. z o.o. w W. do zapłaty należności w łącznej wysokości 544.711,83 zł (po dokonaniu kompensat wzajemnych wierzytelności) w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego pisma. W zestawieniu kompensat wzajemnych wierzytelności brak było faktury VAT nr (...).

Pismem z dnia 10 października 2014 roku powodowa spółka podtrzymała swoje stanowisko zawarte w powyższym wezwaniu z dnia 04 września 2014 roku, jednocześnie wskazując, iż kwota wynikająca z niedopłaty dwóch faktur (w tym (...) na kwotę 1.259,52 zł) powinna zostać uregulowana w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego pisma.

W dniu 01 lipca 2015 roku pozwana spółka złożyła oświadczenie, w którym wskazała, iż nigdy nie przyjęła towaru objętego fakturą nr (...) z dnia 22 października 2013 roku oraz nie otrzymała wskazanej faktury. Wobec tego, faktura ta nie została zaksięgowana. Towar widniejący na fakturze VAT nr (...) nie został dostarczony pozwanemu w okresie od dnia 01 października 2013 roku do dnia 30 kwietnia 2015 roku. Z dokumentacji księgowej pozwanej spółki za okres od dnia 22 października 2013 roku do dnia 30 kwietnia 2015 roku nie wynika, aby faktura VAT nr (...) została przez nią zaksięgowana.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów złożonych do akt sprawy oraz twierdzeń stron co do okoliczności niespornych. Autentyczność złożonych dokumentów nie była kwestionowana przez strony. Sąd wziął również pod uwagę zeznania świadka R. C. na okoliczności wskazane w sprzeciwie. W ocenie Sądu zeznania świadka były spójne, logiczne i korespondowały z pozostałym materiałem zebrany w tejże sprawie, dlatego też w ocenie Sądu stanowiły wiarygodne źródło informacji, na podstawie których Sąd poczynił również ustalenia faktyczne.

W ramach rozważań prawnych, Sąd stanął na stanowisku, iż powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jak ustalił Sąd Rejonowy, roszczenie powoda wynikało faktury VAT nr (...) na kwotę 1.024,00 zł netto (1.259,52 zł brutto) tytułem sprzedaży płyty elektrycznej z terminem zapłaty do dnia 30 grudnia 2013 roku. Do wymienionej faktury VAT powód przedłożył dowód wydania zewnętrznego WZ nr (...). Z kolei pozwany nie kwestionował okoliczności stałej współpracy z powodem, jednakże podniósł, iż wskazany przez powoda towar w wystawionej fakturze VAT nigdy nie został mu doręczony.

W niniejszej sprawie powód na poparcie swojego stanowiska przedstawił fakturę VAT oraz dowód wydania towaru z magazynu. Zdaniem Sądu Rejonowego, faktura, jako dokument rozrachunkowy, nie stanowi jednak dowodu wykonania umowy w sposób wystarczający i uzasadniający żądanie zapłaty wynagrodzenia. Jednocześnie Sąd podkreślił, iż z załączonej do pozwu faktury VAT nie wynika czy rzeczywiście została ona pozwanemu doręczona, gdyż w jej treści widnieje jedynie informacja, iż „pismo wysłano”. Nadto, z dyspozycji wydania z magazynu nie wynika, kto rzeczywiście odebrał ten towar. Z przedstawionych do akt innych dowodów zamówienia i wydania towarów z magazynu oraz z zeznań świadka wynika, iż w przypadku towaru rzeczywiście zamówionego i odebranego przez pozwanego na fakturze widnieją pieczęcie pozwanego z datą i adnotacją „wpłynęło” oraz „kontrola faktur” z podpisem osoby upoważnionej. Podobnie na dyspozycjach wydania z magazynu towaru rzeczywiście dostarczonego do pozwanego, widnieje pieczęć ochrony pozwanego z datą wpływu i adnotacją osoby upoważnionej, pieczęć z logo, z adnotacją przyjęcia towaru, datą i podpisem osoby upoważnionej, a także pieczęć z logo pozwanego z adnotacją, iż

towar zaksięgowano oraz datą i podpisem właściwej osoby. Z kolei faktura VAT nr (...) i dowód wydania zewnętrznego WZ nr (...) nie posiadał takich szczegółowych informacji.

Tym samym, w ocenie Sądu Rejonowego, powód nie przedstawił żadnych dających się w pozytywny sposób zweryfikować dowodów, świadczących o dostawie towaru na rzecz pozwanego, jak również dowodów doręczenia faktury. Sama zaś współpraca stron nie stanowi podstawy do uznania za zasadną wskazanej przez powoda faktury. Pozwany z kolei zgodnie z zobowiązaniem Sądu przedstawił szereg dokumentów, które potwierdzają, iż towar objęty wskazaną fakturą VAT, której zapłaty domaga się powód w niniejszej sprawie, nigdy nie został zamówiony przez pozwanego ani też nie wpłynął do pozwanego, zaś faktura nie została przez pozwanego zaksięgowana ani rozliczona w żaden sposób.

Całokształt ustalonych okoliczności faktycznych sprawy pozwolił zatem Sądowi na uznanie, że przedstawiony przez powoda materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie, iż pozwany otrzymał rzeczywiście towar wskazany na fakturze VAT nr (...), dlatego też Sąd w punkcie I. sentencji powództwo oddalił.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. Za stronę wygrywającą sprawę w całości uznano pozwanego. Szczegółowe wyliczenie Sąd pozostawił jednak referendarzowi sądowemu w oparciu o przepis art. 108 § 1 k.p.c. zdanie pierwsze i drugie.

Apelację od powyższego wywiódła strona powodowa, zaskarżając je w całości. Rozstrzygnięciu zarzucono naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na wynik sprawy, tj.:

1) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego polegający na:

a) zaniechaniu dokonania oceny dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy rozpatrywanej przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie Wydział XV Gospodarczy o sygn. akt XV GC 961/16, o którego przeprowadzenie powód wnioskował w piśmie z dnia 10 sierpnia 2016 r., co skutkowało błędnym uznaniem przez Sąd, że dowodem zamówienia i odebrania towaru przez pozwanego były co najmniej faktury opatrzone pieczęcią pozwanego z datą i adnotacją „wpłynęło” oraz „kontrola faktur” z podpisem osoby upoważnionej po stronie pozwanego, podczas gdy z ww. dokumentów z akt sprawy wynika, że pozwany nie kwestionował przedłożonych przez powoda i stanowiących podstawę żądania zapłaty przez powoda faktur, które takich adnotacji ani pieczęci nie posiadały, a nawet częściowo je regulował, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego zakwestionowania przez Sąd faktury nr (...) z dnia 22 października 2013 r. wraz z dowodem wydania towaru,

b) pominięciu okoliczności, że faktury były opatrywane pieczęciami i adnotacjami przez pozwanego po przyjęciu do magazynu i w takiej formie pozostawały u pozwanego, a powód posiadał faktury i dyspozycje wydania towaru w formie załączonej do pozwu w niniejszej sprawie,

c) pominięciu okoliczności szczególnej pozycji syndyka masy upadłości w postępowaniu w związku z ogłoszeniem upadłości spółki (...) S.A.,

2) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną, ocenę dowodów w postaci wydruków z systemu gospodarki towarowej pozwanego, ewidencji dokumentów dostawy, jak i kont rozrachunkowych pozwanego, wyrażającą się w bezwzględny uznaniu przez Sąd wyżej wymienionych dokumentów za wiarygodne z pominięciem uwag powoda, że wydruk z systemu może zostać wygenerowany z usunięciem określonych pozycji, jak i z pominięciem części zeznań świadka R. C., iż towar przyjęty do magazynu mógł zostać niezaksięgowany w systemie pozwanego, co przeczy uznaniu przez Sąd, że zebrane dowody są spójne i wynika z nich jednoznaczny wniosek, że towar nie wpłynął do pozwanego,

3) art. 232 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c. poprzez uznanie, że powód nie wskazał dowodów na zasadność żądania zapłaty za towar zamówiony przez pozwanego, podczas gdy powód, będąc w szczególnej sytuacji z uwagi na ogłoszoną upadłość spółki (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej i w związku z tym nie dysponując wszystkimi dowodami, wykazał inicjatywę dowodową, w tym wnosząc o przeprowadzenie dowodów z dokumentów, których w części Sąd nie ocenił, a z których

wynika, że spółki z grupy holdingowej (...) uznawały także w innych postępowaniach sądowych faktury powoda z jednostronnym podpisem osoby upoważnionej po stronie (...) S.A. wraz z dowodem wydania towaru z magazynu powoda, jako podstawę żądania zapłaty, co skutkowało uznaniem powództwa za bezzasadne i jego oddaleniem.

Jednocześnie powód wniósł o zmianę wydanego w niniejszej sprawie wyroku w zaskarżonej części poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Powód wniósł również o przeprowadzenie postępowania dowodowego z dokumentów stanowiących materiał dowody w innych postępowaniach sądowych toczących się między stronami, na okoliczność dokumentowania sprzedaży przez upadłą spółkę.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości, oddalenie wniosku powoda o przeprowadzenie postępowania dowodowego oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji w niniejszej sprawie, jako iż są one prawidłowe, kompleksowe i znajdują pełne odzwierciedlenie w materiale dowodowym zebranym w sprawie. Sąd drugiej instancji w pełni akceptuje także rozważania prawne zaprezentowane w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które stały się podstawą oddalenia powództwa. Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i zgodne z literą prawa.

Na wstępie należało wskazać, iż Sąd II instancji na podstawie art. 381 k.p.c. może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. W przepisie chodzi natomiast o te fakty i dowody, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), czyli takie które mają "zdatność" dowodową, a więc takie zjawiska świata zewnętrznego, okoliczności oraz stany i stosunki, są przedmiotem dowodzenia w procesie cywilnym, a ściślej, w konkretnej sprawie przedstawionej do rozstrzygnięcia (zob. wyr. SN z 17.4.1998 r., II CKN 683/97). W niniejszej sprawie, powód w apelacji wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów dołączonych do akt spraw innych postępowań sądowych. W ocenie Sądu Okręgowego, przedstawiony wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie. Przedstawione dokumenty będące materiałem dowodowym w innych postępowaniach nie mają bowiem znaczenia dla toczącego się przedmiotowego postępowania, obejmującego swym przedmiotem określony, konkretny stosunek zobowiązaniowy. Zaś jak podnosił pozwany oba postępowania podnoszone przez powoda toczyły się pomiędzy powodową spółką oraz podmiotem innym niż pozwana spółka, wobec czego nie znajdowały zastosowania w niniejszej sprawie. Ponadto Sąd Rejonowy oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dokumentów z akt sprawy innego postępowania jako spóźniony, a powód nie wykazał, aby nie był on złożony po terminie. Podkreślić należy także, że Sąd nie jest w istocie związany decyzjami zapadłymi w innych postępowaniach, ani przeprowadzonym tamże postępowaniu dowodowym, choćby opierały się one na podobnym stanie faktycznym.

Odnosząc się do zarzutów apelującego, w pierwszej kolejności należy zauważyć, iż zasady rozkładu ciężaru dowodu zostały określone w przepisach cywilnego prawa materialnego (art. 6 k.c.). Wynika z nich, że w postępowaniu cywilnym strona, która dochodząc danego roszczenia, powołuje dla jego uzasadnienia określone okoliczności faktyczne, okoliczności te powinna udowodnić. Faktów tych nie udowadnia przeciwnik, który zaprzecza istnieniu dochodzonego prawa. Na przeciwniku będzie z kolei spoczywał ciężar wykazania faktów, które powołuje dla uzasadnienia podnoszonych przez siebie zarzutów. Tym samym, to na powodzie jako inicjatorze postępowania sądowego ciążył obowiązek udowodnienia swojego żądania. W niniejszej sprawie, jak słusznie zauważył Sąd I instancji, powód nie sprostął ciężącemu na nim obowiązkowi dowodowemu, czyli nie wykazał w sposób niebudzący wątpliwości okoliczności złożenia zamówienia przez pozwanego na przedmiotowy towar i wydania mu go z magazynu. Powód nie zaoferował w pełni wiarygodnych dowodów potwierdzających jego twierdzenia, które korespondowałyby z pozostałym

materiałem dowodowym. W ocenie Sądu, złożone przez niego dokumenty okazały się niewystarczające. Co więcej, twierdzeniom powoda przeczą dowody z dokumentów zgromadzone w postępowaniu przed Sądem Rejonowym.

Zdaniem Sądu, fakt stałej współpracy pomiędzy stronami nie świadczy a priori o konieczności uznania żądania powoda w niniejszej sprawie za zasadny. Należy wskazać, że powód chcąc wykazać, iż w przedstawionym, konkretnym stosunku zobowiązaniowym doszło do skutecznej umowy sprzedaży, przedstawił jedynie dokument w postaci faktury VAT oraz dowód wydania towaru z magazynu. Jednakże, jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, załączonej do pozwu faktury VAT nie wynika czy rzeczywiście została ona pozwanemu doręczona, gdyż w jej treści widnieje jedynie informacja, iż „pismo wysłano”. Nie wiadomym jest natomiast, gdzie ów dokument został wysłany, czy rzeczywiście został doręczony pozwanemu. Ponadto, jak trafnie wskazał Sąd I instancji, faktura jest dokumentem prywatnym o słabszej mocy dowodowej, nie zaś dowodem spełnienia świadczenia czy też zawarcia umowy oraz nie stanowi dowodu wykonania umowy w sposób wystarczający i uzasadniający żądanie zapłaty wynagrodzenia.

W ocenie Sądu, za wystarczający dla uznania roszczenia powoda za zasadne, nie można również uznać dokumentu w postaci dowodu wydania towaru z magazynu (WZ). Z dyspozycji wydania z magazynu nie wynika bowiem, kto rzeczywiście odebrał ten towar (czy była to osoba umocowana do działania w imieniu strony pozwanej). Natomiast z przedstawionych do akt innych dowodów zamówienia i wydania towarów z magazynu, które zostały wcześniej zamówione przez pozwanego w ramach współpracy stron oraz z zeznań świadka wynika, iż w przypadku towaru rzeczywiście zamówionego i odebranego przez pozwanego konieczne było spełnienie przez strony szeregu formalności, pozwalających na skuteczne wypełnienie stosunku zobowiązaniowego wynikającego z umowy sprzedaży zawartej między nimi. Jak wynika z materiału dowodowego, faktury wystawiane przez powoda zostawały w takich okolicznościach opatrzone pieczęcią pozwanej spółki z datą i adnotacją „wpłynęło” oraz „kontrola faktur” z podpisem osoby upoważnionej. Także dyspozycje wydania z magazynu towaru rzeczywiście dostarczonego do pozwanego, posiadały szczegółowe informacje, a w szczególności adnotację, iż towar zaksięgowano wraz datą i podpisem właściwej osoby. Zaś w niniejszej sprawie przedstawione przez powoda dokumenty takich wzmianek w swojej treści nie posiadają.

Ponadto podkreślić należy, że strona pozwana, kwestionując w istocie wszystkie konstytutywne elementy roszczenia, przedstawiła szereg dokumentów, które jednoznacznie potwierdzają, iż towar objęty wskazaną fakturą VAT, nigdy nie został zamówiony ani odebrany przez pozwaną spółkę, zaś przedmiotowa faktura nie została przez pozwanego zaksięgowana ani rozliczona w żaden sposób. Załączona do akt sprawy przez pozwanego bogata dokumentacja księgowa bezsprzecznie wskazywała, że operacja księgowa wynikająca z przedmiotowego roszczenia powoda nie została w niej ujęta. Natomiast strona powodowa zarzucając brak wiarygodności przedłożonych dowodów przez pozwanego, zobowiązana była do wykazania swojego twierdzenia poprzez złożenie kontr dowodu. Jednakże, jak zważył Sąd Okręgowy, powód nie sprostął ciężarowi dowodowemu w tym zakresie. Nie zostały bowiem przedłożone do akt sprawy dowody, które podważałaby wiarygodność twierdzeń strony pozwanej. Ponadto stanowisko pozwanego potwierdzały również inne dowody przeprowadzone w sprawie. Na taką okoliczność wskazywały w szczególności zeznania świadka R. C., który zdaniem Sądu w sposób logiczny i konsekwentny wykazał, jak wyglądała polityka współpracy między stronami w zakresie zamówień i odbioru towaru, czym wykazał słuszność racji strony pozwanej.

Z tego względu, w ocenie Sądu Okręgowego nie jest zasadny zarzut powoda o naruszeniu art. 233 k.p.c. Przepis art. 233 § 1 k.p.c. reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków. Uchybienia w tym zakresie winny się skonkretyzować w zarzucie sprzeczności ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym. Samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżących odpowiada rzeczywistości, nie jest więc wystarczające. Konieczne jest bowiem wykazanie, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko takie uchybienie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu. Mając to na uwadze należało uznać, że zarzuty skarżącego są tu wyłącznie polemiczne i opierają się na opozycyjnych twierdzeniach w stosunku do należyście ustalonego stanu sprawy przez Sąd I instancji. Dlatego też Sąd Okręgowy

nie znalazł przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu I instancji. Apelujący nie wskazał, jakie kryteria oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008 r., sygn. akt I ACa 180/08).

Przy rozstrzyganiu niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy wziął również pod uwagę sytuację prawną powoda oraz okoliczność reprezentacji jej przez syndyka. Zauważyć należy, iż w niniejszej sprawie powód wykazywał inicjatywę dowodową i składał do akt sprawy określony materiał dowodowy. Jednakże w warunkach niniejszej sprawy i w świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego okazały się one niewystarczające do wykazania, iż przedmiotowy towar został zamówiony i odebrany przez pozwanego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., uznając stronę powodową za stronę przegrywającą w całości. Na koszty złożył się koszt zastępstwa procesowego strony pozwanej w wysokości 135 zł, ustalona w oparciu o § 2 pkt 2 w zw. z § 10 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) w wersji obowiązującej od 27.10.2016 r. do 12.10.2017 r.

SSO Monika Skalska SSO Andrzej Kubica SSO Renata Puchalska